

Overleven op de K2

In deze serie:

Wilco van Rooijen – *Overleven op de K2*

Ronald Naar – *Extreme uitdagingen*

Reinhold Messner – *Cerro Torre, de onmogelijke berg*
(september 2010)

National Geographic – *Survival gids*
(oktober 2010)

Ernest Shackleton – *Zuid, De legendarische laatste
expeditie van Ernest Shackleton*
(november 2010)

WILCO VAN ROOIJEN
Overleven op de K2

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2010

4e druk juni 2010

Uitgegeven door National Geographic Nederland·België in
samenwerking met Uitgeverij Carrera

© 2009 Wilco van Rooijen
Nederlandse editie 2009 © G+J Publishing CV
Redactiebegeleiding Rob van Bruggen,
Q-marq communicatie-adviesbureau
Omslagontwerp Nanja Toebak
Opmaak binnenwerk Michiel Niesen ZetProducties

Speciale dank verschuldigd aan: Gerard McDonnell, Pemba,
Gyalje, Cas van de Gevel, Jelle Staleman, Roeland van Oss,
Ronald Naar en Chris Klinke.

De National Geographic Society is een van de grootste wetenschappelijke en educatieve non-profitorganisaties ter wereld. De Society is in 1888 opgericht ter vergroting en verspreiding van geografische kennis, en geeft een beeld van de wereld door middel van haar tijdschriften, boeken, kaarten en interactieve media. National Geographic Magazine, het officiële tijdschrift van de Society, verschijnt in 29 talen en wordt maandelijks gelezen door 40 miljoen mensen in alle landen van de wereld. Het National Geographic Channel bereikt 290 miljoen huishoudens in 27 talen in 164 landen. De Society heeft ruim 9000 onderzoeksprojecten gefinancierd. Bezoek de website van National Geographic op www.nationalgeographic.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789048805402

www.uitgeverijcarrera.nl * www.nationalgeographic.nl
* www.expeditienet.nl

Ik draag dit boek op aan mijn vriend Gerard McDonnell

INHOUD

Voorwoord 9

Hoofdstuk 1 Het begint 15

Hoofdstuk 2 Drie keer K2 27

Hoofdstuk 3 1995 – Een droom spat uiteen 61

Hoofdstuk 4 De terugkeer naar de K2 in 2006 87

Hoofdstuk 5 Topbeklimming K2 2008 127

Hoofdstuk 6 Gered 179

Epiloog 189

Dankwoord, verantwoording en naschrift 197

VOORWOORD

Al jaren worden Wilco en ik gezien als de Siamese tweeling van de bergsport. We ragden, onafscheidelijk en zorgeloos, door de Alpen. Soms waren we weken onderweg, soms gingen we snel heen en weer voor een beklimming.

In die jaren bouwden we veel praktijkervaring op en in 1995 waren we klaar voor de overstap naar het grotere werk. Als 'jonge honden' vulden we een team aan van ervaren expeditieklimbers. Doel: het beklimmen van de 8611 meter hoge K2.

Deze expeditie moest de kroon worden op onze jarenlange alpiene ervaringen. Die verliep echter niet zo gladjes. Wilco werd al in de beginfase geraakt door een steen en moest voortijdig afhaken. Ikzelf had een beestje in mijn buik en zat meer achter de tent dan op de berg.

De tegenslag op de K2 in 1995 heeft Wilco wel gemaakt tot wie hij nu is. In de volgende jaren werd hij gemotiveerder en sterker dan ooit. Hij kreeg een gezinnetje en ging zich professioneel bezighouden met expeditieklimmen. Zijn drive was simpel: hij stelde zich een doel en ging ervoor. Hij beklom in 2004 de Mount Everest zonder extra zuurstof. En het is logisch dat de K2 weer aan de beurt zou komen. Het is mooi om een berg meerdere keren te kunnen beklimmen en het hoeft niet altijd bij de eerste poging te lukken. Je verandert je visie op de

berg, past je tactiek aan. Het respect voor de berg stijgt, waardoor je steeds gedrevenner wordt.

In 2006 probeerde Wilco als deelnemer van een internationale expeditie de K2 te beklimmen – tevergeefs, hij haalde de top niet. Hij ontmoette daar de Ier Gerard McDonnell en samen planden zij voor 2008 een expeditie om terug te keren naar de K2.

In 2008 wordt Wilco de leider van de Norit K2-expeditie. Er komt een internationaal team en Wilco keert voor de derde keer terug naar de K2.

Elk jaar vallen er slachtoffers op de K2. En niemand wist dat 2008, net als 1986, een rampjaar zou worden. Als eersten in het seizoen waren wij onder aan de berg met een sterk team, waarin iedereen bereid was te werken voor een gemeenschappelijk doel: het behalen van de top van de K2 over de Cesen-route.

Wilco doet het goed als expeditieleider. Het siert hem dat iedereen een kans krijgt. Met een goede sfeer is het niet erg dat er hard gewerkt moet worden op de berg. Het plezier om samen te klimmen op de K2 is groot.

De beklimming is een succesverhaal, waarbij vier man de top halen. Een prestatie waar het hele team van acht man trots op kan zijn. De afdaling wordt echter een drama. Gerard komt na een heldendaad om het leven. Een grote klap voor iedereen.

De grootste steun bij de verwerking van dit verlies kwam voor ons van de vriendin en de familie van Gerard. Zij waren in staat om zonder verwijten het ware verhaal van de afdaling van Gerard te aanhoren. Het verdriet is en blijft groot, maar klimmers blijven klimmers. Het klimmen maakt ze wie ze zijn. Ik ben trots op Gerard en onze expeditieleden om de succesvolle beklimming van de K2.

Wilco kan als professional de expeditie, zijn gezin en het gemis van Gerard goed scheiden. De lijn die hij volgt in zijn leven is duidelijk: een hang naar het onbekende, en hogere doelen nastreven, waarbij hij de grenzen van zijn kunnen verkent. Zoals bij de afdaling van de top van de K2, waarbij hij al zijn tenen verliest. Iedereen staat te kijken van zijn doorzettingsvermogen. Het zit goed tussen de oren en dat zal Wilco er

ook weer bovenop helpen met zijn revalidatie. Ik twijfel er niet aan dat hij weer gaat klimmen. Hij kan niet anders. Er wachten altijd nieuwe uitdagingen. De honger naar nieuw avontuur blijft.

Cas van de Gevel
Malaga, maart 2009

HOOFDSTUK 1

HET BEGINT

De punt van de pen glijdt over het papier. Ik had een mooie, soepele handtekening in gedachten voor deze mijlpaal in ons leven en ik zie dat dat gaat lukken. Daar staat hij naast die van Heleen onder het koopcontract van onze Gelderse woonboerderij. We lachen een beetje nerveus; onze jonge zoon Teun zit op schoot en heeft geen flauw idee van wat er met deze plechtige transactie is vastgelegd, maar hij lacht vrolijk met ons mee. Ik kijk de notaris aan en hij knikt: de woning is nu van ons. Een droom komt uit en we voelen de diepe betekenis van dit moment, want morgen begint ook een ander groots avontuur. Dan zal ik me op Schiphol voegen bij het achtkoppige klimteam van de Norit K2-expeditie. We gaan proberen de top te bereiken van een van de gevaarlijkste bergen ter wereld. Als alles goed gaat, zal ik over drie maanden terug zijn.

Mensen vragen mij weleens wat me bezielt. Mijn antwoord is steevast: 'Ik doe het omdat ik het gevoel wil hebben dat ik leef.' Maar zelden kwamen er zoveel tegenstrijdige gevoelens bij me boven als op de dag dat ik het koopcontract van ons nieuwe huis tekende. Mijn passie voor bergen en extreme expedities beheerste altijd alles en maakte mijn leven erg overzichtelijk. Maar sinds mijn huwelijk met Heleen, de geboorte van mijn zoon en nu de aankoop van ons huis, treden de risico's die zo onvermijdelijk zijn verweven met mijn leven als

avonturier meer dan ooit op de voorgrond. Wat doe ik ze aan? Ik heb toch een verantwoordelijkheid voor hen, wat moet er van mijn vrouw en kind worden als ik niet meer terugkom? En laten we wel wezen: die mogelijkheid is reëel.

We hebben er lang over gesproken. Heleen weet als geen ander dat ik 'een geschiedenis' heb met die andere liefde in mijn leven, de K2. We hebben vurige discussies gevoerd, waarbij het onvervulde verlangen in mij uiteindelijk heeft gewonnen. Ik moet dit doen. Ik moet voor een ultieme poging terug naar de K2. En ik kan niet beloven dat als het deze keer weer niet lukt, ik het zal opgeven. Met een hoofd vol tegenstrijdige gedachten en emoties begint voor mij de Norit K2-expeditie.

De reis gaat in Utrecht van start, waar ik Cas van de Gevel ophaal, mijn trouwe 'vaste' klimpartner en bovenal vriend, met wie ik kan lezen en schrijven. Wij wisten in 1995 als onervaren broekies de toenmalige eredivisie van de Nederlandse bergsport binnen te klimmen door een plek te veroveren in de K2-expeditie onder leiding van Ronald Naar. En Cas wilde ooit terug naar de K2. Daarom is dit net zo goed zijn moment als het mijne. Een betere en trouwere klimpartner met ervaring en commitment bestaat niet.

Het is een weerzien. Op Schiphol treffen Cas en ik de enthousiaste jonge honden van ons team, Roeland van Oss en Jelle Staleman. Eind 2007 hadden we een oproep geplaatst voor twee jonge, ambitieuze klimmers om in 2008 deel te nemen aan de Norit K2-expeditie. En hier staan ze dan. De twee die het best voldeden aan het profiel en die het aandurfdën om hoog spel te spelen op de heilige graal voor klimmers, de K2. Daar moet je lef voor hebben, maar vooral passie, klimvaardigheden, een uitstekende conditie en volwassenheid in het maken van keuzes. Dat wil zeggen, je moet je heel goed bewust zijn van de gevaren en donders goed weten waar je mee bezig bent. Aan roekeloos gedrag of overmoed heb je niets.

Roeland van Oss is een zeer rustige, betrouwbare en uitermate technische klimmer. Hij oogt zelfverzekerd en maakt een zeer gedegen indruk. Roeland volgt de opleiding tot berggids en we twijfelen er geen moment aan dat hij het hart op de juis-

te plaats heeft. Geen stoere verhalen; hij weet wat hij kan, hij weet wat hij wil.

Jelle is een heel ander persoon. Ik leerde hem toevallig kennen via mijn triatlonvereniging Hellas in Utrecht, waar hij sporadisch trainde. Meestal zat hij met de mariniers in het buitenland. Ik geef het toe: ik heb zo mijn bedenkingen bij mariniers. Een vooroordeel natuurlijk, al bevestigde zijn motivatiebrief precies mijn gevoel. Groene baretten, nachten niet slapen, alsmaar doorgaan — dat werk.

Uithoudingsvermogen is één ding, maar wat als je boven de 8000 meter zit en voor de keuze staat om af te dalen of een sneeuwhol te graven om te overleven? Een oersterke marinier die altijd maar door blijft gaan klinkt heel stoer, maar in de bergen kan stoerheid je dood betekenen. Je kunt daar eenvoudigweg niet als een idioot doorgaan totdat je op je tandvlees de top bereikt. Je bent dan namelijk nog maar halverwege. Je moet weten wat je doet en je moet jezelf onder controle hebben.

Maar hoewel we van Jelle wisten dat zijn zware, technische beklimmingen tekortschoten en hij pas enkele jaren serieus met bergsport bezig was, kozen we toch voor hem. Aan zijn conditie twijfelen we geen seconde, we denken dat hij goed te coachen is en we horen dat je vreselijk met hem kunt lachen. Heel belangrijk. Ook weten we zeker dat hij niet bang zal zijn als het erop aankomt.

Een week later zal de laatste Nederlander van het team overvliegen, Court Haegens. Hij heeft veel ervaring opgedaan in de Alpen met technische rotsbeklimmingen en heeft een rijk instructeursverleden bij de NKBV (Koninklijke Nederlandse Klim- en Bergsport Vereniging). In 2006 beklom hij voor het eerst een achtduizender en dat ging hem relatief makkelijk af. Hij is een man die altijd het zekere voor het onzekere neemt en prettig in het team ligt. Court is integer, en als je wilt weten wat de risico's zijn, dan moet je bij hem zijn. Een betrouwbare vent.

Verder bestaat het Norit K2-expeditieteam uit drie buitenlanders: een Nepalees, een Ier en een Australiër. Ik wil een ploeg van acht man, zodat we dan in twee teams van vier kunnen werken op de berg.

De in Alaska woonachtige Ier Gerard McDonnell heb ik in de loop der jaren goed leren kennen. In Alaska hebben we samen geklommen en getraind. Hij is een man naar mijn hart: rustig, evenwichtig, recht voor z'n raap, eerlijk en iemand die je op zijn woord kunt vertrouwen. Bovendien een klimmer met uithoudings- en doorzettingsvermogen. We delen ongewild een bijna noodlottige ervaring op de berg van onze dromen; ik in 1995, Gerard in 2006. Ik heb altijd geweten dat Gerard zich door dit ongeval niet uit het veld zou laten slaan, en wat dat betreft komen wij sterk overeen. Misschien zijn we juist door onze ongelukken vastberadener geworden. Dit zou ons niet nog eens overkomen en we zouden laten zien dat het domme pech was.

Gerard had de Mount Everest in 2003 met extra zuurstof beklommen vanaf de Nepalese zuidzijde, met Pemba Sherpa, ons Nepalese teamlid uit de Kumbu-regio. Sherpa's hebben een zeer indrukwekkende en trotse cultuur en het zijn onvermoeibare werkers die van nature uitermate sterk zijn op grote hoogte.

Pemba heeft van ons de meeste ervaring boven de 8000 meter. Hoewel hij nooit zonder extra zuurstof de Mount Everest beklommen heeft, stond hij wel zes keer op de top. Pemba is een absolute professional; in Europa zouden sponsors met hem weglopen. Hij is een man van de consensus en zoekt nooit de confrontatie. Maar hij zal niet aarzelen om te laten weten wat hij ervan vindt. Opmerkelijk is dat Pemba niet de K2 als de gevaarlijkste berg ziet, maar eerder de zuidwand van de Annapurna. De Annapurna is overigens de eerste berg boven de 8000 meter die in 1977 door de Nederlander Mathieu van Rijswijk werd beklommen. Pemba vindt deze berg vele malen gevaarlijker, omdat daar de lawines zeer onvoorspelbaar zijn. Hij is met zijn afgetrainde, atletische lijf een klimmer die bij iedereen respect afdwingt. Pemba is getrouwd en heeft ook een kind.

En last but not least maakt de Australiër Mark Sheen uit Perth deel uit van het team. Mark klom met Gerard en mij in 2006 op de Broad Peak en dat klikte meteen. Hij heeft geen pure klimachtergrond, maar de prettige, relaxte Aussie is ambitieus en wil graag leren.

Tijdens de Broad Peak-expeditie klom hij met Gerard en mij naar kamp 4, net onder de col op bijna 8000 meter. In het holst van de nacht vertrokken Gerard, Mark en ik voor de top. Al snel moest Mark opgeven: hij keerde terug naar kamp 4 en maakte de inschattingsfout niet meteen verder af te dalen, maar te wachten op Gerard en mij. Toen we die avond laat terugkwamen, troffen we Mark ijlend aan. We schrokken ons kapot en stuurden Mark de tent uit en dwongen hem om met ons af te dalen. We haalden kamp 3 en de volgende dag gingen we door naar het basiskamp. Daar bleek dat de vingers van Mark ernstig bevroren waren. Een harde les, maar Mark accepteerde zijn fout en klaagde niet. Gelukkig herstelden zijn vingers volledig.

Een jaar later beklimt Mark de Mount Everest met een team uit Nieuw-Zeeland. In een harde en zeer koude wind bereikt hij de top met extra zuurstof. Als ik over zijn succesvolle beklimming hoor, feliciteer ik hem via de mail. Hij stuurt een berichtje terug, vraagt me op de man af wat mijn plannen zijn en solliciteert direct naar een plekje in het team. Ik spring een gat in de lucht, want ik vind het geweldig om Mark erbij te hebben. Een echte *team player*. En zo is het team rond, heel evenwichtig qua samenstelling, met op elke positie een ‘winner’. Ik ben tevreden, meer dan tevreden zelfs.

Wij weten ons gesteund door het basiskamp in Nederland, dat traditiegetrouw wordt bemand door onze spin in het web, Maarten van Eck. Goede communicatie is enorm belangrijk. Op de berg zijn wij bijvoorbeeld volledig afhankelijk van de meteorologische informatie van Ab Maas die via *mission control* tot ons komt. Ook hebben wij een medische hotline naar expeditiearts Ronald Hulsebosch. En Maarten is, samen met Michel Schuurman, onze perswoordvoerder, onze verbinding met de buitenwereld. Basiskamp Nederland is altijd stand-by en is onze levensader.

Bijzonder is bovendien dat wij deze keer een sponsor hebben gevonden die zich actief opstelt als een volwaardig teamlid. Norit, en in het bijzonder Menno Holterman, is vanaf het begin zeer betrokken bij de expeditie. Niet alleen financieel; hij levert ook een belangrijke bijdrage in de vorm van een klein

technologisch wondertje dat eigenlijk verplicht zou moeten worden gesteld voor alle expedities: een mobiel waterzuiveringsapparaat dat ons vele lichamelijke ongemakken heeft bespaard.

Het afscheid van de mensen in Nederland is moeilijk, maar vol vertrouwen in de expeditie gaan we op pad.

De reis verloopt voorspoedig en voor we het weten staan we voor de eerste echte uitdaging: de beroemde Karakoram Highway (KKH). Wie deze naam heeft bedacht moet een groot gevoel voor humor hebben gehad. Het is de oude zijderoute tussen Pakistan en China, die loopt via de noordelijke staat Baltistan. Erg weinig 'highway' te bekennen: de weg is zeer smal, deels onverhard en soms is hij zo steil dat geen voertuig er omhoogkomt. De KKH slingert door de Indusvallei. De rivier de Indus stroomt op sommige plekken honderden meters diep door het onherbergzame landschap. Dat hier überhaupt een weg loopt is een wonder. De tol om deze weg aan te leggen is hoog geweest: voor elke kilometer één mensenleven. In de loop van de jaren zeventig van de vorige eeuw was de KKH klaar. Het is de enige weg die Baltistan verbindt met de vijf lagergelegen stroomgebieden in de Punjab in Pakistan. Baltistan grenst in het noorden aan China en in het oosten aan Kashmir in India. Dit gebied is al jaren het speelveld van de spanning tussen India en Pakistan. Beide landen willen Kashmir bezitten. Hoewel het een relatief rustig staakt-het-vureng gebied is, kom je veel legerposten tegen op de gletsjers rond de K2. Opmerkelijk is dat er meer Pakistaanse en Indiaanse soldaten sterven aan hoogteziekte dan aan geweerkogels.

We willen in twee dagen naar Skardu rijden. Om 06.00 uur vertrekken we met twee bussen, maar we zijn nog geen uur onderweg of één bus zakt met veel kabaal door zijn veerpakket. Het avontuur gaat nu echt beginnen. Even wordt er geprobeerd door te rijden, maar het schurende geluid van het aanlopende wiel is zelfs onze Pakistaanse chauffeur te gortig. We stappen met al onze bagage over op de andere bus en rijden verder met minimale snelheid. In het eerstvolgende dorpje wordt een nieuwe bus met chauffeur gezocht, maar er moet

eerst stevig worden onderhandeld voordat er een deal is gesloten. Eindelijk kunnen we onze weg vervolgen.

Het uitzicht maakt veel goed. We hebben een prachtig zicht op de Nanga Parbat (8125 meter), de berg die als eerste beklommen is door de Nederlander Hans Lanfers. Ook krijgen we een fantastisch uitzicht op de Rakaposhi (7790 meter), die ook door Nederlanders is beklommen, te weten Robert Eckhardt en Rudolf de Koning. Deze berg heeft net als de K2 een zeer markante vorm.

Onze chauffeur blijkt een kei te zijn. Hij stuurt de bus al twee dagen over de smalle, soms levensgevaarlijke halfverharde weg. Hij is zeer optimistisch en denkt – ondanks het tijdverlies – Skardu op de tweede dag te kunnen bereiken. We schrikken flink als we naast de weg belanden, maar gelukkig loopt het met een sisser af. Dankzij de adrenalinestoot van dit bijna-ongeluk komen we toch nog vlot om 23.00 uur aan. We staan op het terrein van het beroemde K2-hotel in Skardu met een prachtig uitzicht op woestijnvlaktes en machtige berggrievieren. We brengen snel de spullen naar de kamers, douchen en gaan slapen.

Als we wakker worden, bevinden we ons in een andere wereld. Een oase van rust, met een uitzicht zoals je dat alleen in het hooggebergte hebt. We ontbijten en herschikken alle tonnen en duffels, en doen de laatste inkopen. We testen voor de laatste keer alle communicatieapparatuur zoals laptops, modems, satelliettelefoons, zonnepanelen, accu's en omvormers. Vanaf nu zullen we het met zonne-energie moeten doen en kunnen we alle stekkers voor 220 V achterlaten.

Op 21 mei vertrekken we om 06.00 uur in jeeps richting Askole. Vanaf Skardu is het een dikke 110 kilometer, maar dan wel over linke *off the road*-weggetjes die nogal eens onbegaanbaar zijn door aardverschuivingen, vallende rotsblokken of buiten de oevers getreden rivieren. We passeren veel hangbruggen die maar door één voertuig tegelijk gebruikt kunnen worden. In wandeltempo gaan we over deze wiebelende gevaarten.

Hoewel het een erg avontuurlijke rit is door prachtige landschappen, zijn we niet echt ontspannen. We houden constant

rekening met vallende stenen, een stuk weg dat ineens door een beetje neerslag is weggeslagen, een aardverschuiving of een jeep die het begeeft. Ik weet dat ons vlak voor we Askole zullen bereiken een enorm steile helling te wachten staat die alleen met een 4x4 in lage versnelling genomen kan worden. Bovendien moet de chauffeur ook nog eens over grote stuurmanskunst beschikken, omdat de weg een paar verraderlijk scherpe haarspeldbochten heeft. In 2006 haalden een paar jeeps het niet; ze moesten worden leeggemaakt en verschillende pogingen wagen voordat ze erover waren. Ik hou mijn hart vast, maar ik heb me voor niets zorgen gemaakt. De hindernis nemen we in één keer.

Askole is een echt expeditiedorp. Hier houdt de weg op en verzamelen alle dragers zich die op zoek zijn naar werk. Drager zijn betekent werk, inkomsten en dus eten. De sfeer is gemoedelijk en als de dragers de volgende ochtend worden gerekruteerd, valt er geen onvertogen woord. We zijn de eerste expeditie van dit seizoen en dus staan de dragers te trappelen van ongeduld. Ik heb speciaal voor dit doel honderd Norit K2-expeditiecaps meegenomen, want ik weet uit ervaring hoe trots en blij de dragers zijn met zo'n cap. Omgerekend is zo'n kwalitatief goede baseballcap meer dan drie daglonen waard. Als de caps uitgedeeld worden, breekt er een ware gekte uit. We lijken wel popsterren en al snel blijkt dat we niet genoeg caps bij ons hebben. Gelukkig zijn er genoeg dragers die hun traditionele Hunza-hoofddekseel prefereren boven onze Norit K2-caps.

Op 22 mei beginnen we ongeduldig aan de zevendaagse trektocht naar het basiskamp. We zijn het kontzitten beu en zijn blij dat we ons lichaam weer kunnen gebruiken. De actieve acclimatisatie kan beginnen. We bevinden ons nu nog op 2500 meter, maar zullen al heel snel naar de 5000 meter stijgen. De trektocht loopt via de kampen Korophonenaar Jhula, Paiju, waar we een rustdag zullen hebben, Urdukas, Goro II en Broad Peak naar ons einddoel: het K2-basiskamp.

Het zijn trekkingsdagen van zo'n zes tot acht uur. We beginnen elke dag vroeg, rond 06.00 uur, om de zon voor te zijn en om rond 15.00 uur tijd genoeg te hebben om ons kamp op te

bouwen. De K2-trekking is een van de ruigste en zwaarste, omdat je onderweg geen dorpje of nederzetting meer tegenkomt. Geen blikje cola of kopje thee onderweg, zoals wel het geval is tijdens de Mount Everest-trekking. Ook de bergen die je ziet zijn van de allerhoogste en allerruigste categorie. Je passeert op deze tocht maar liefst vijf van de veertien achtduizenders die er op de wereld zijn. De Nanga Parbat (8125 meter) hadden we al gezien, nu lopen we langs de Gasherbrum 1 (8068 meter), de Gasherbrum 2 (8035 meter) en de Broad Peak (8060 meter) en eindigen we aan de voet van de berg der bergen, de K2 (8611 meter). En dan hebben we het nog niet eens gehad over de Great Trango Towers, de Cathedrals, Uli Biaho, Paju Peak, Liligo Peak, Masherbrum, Mittre Peak, Mustagh Tower en Chogolisa. Dit is het walhalla voor klimmers.

Vanaf Pajju klimmen we de beroemde Baltorogletsjer op, die we volgen tot aan Concordia, het ijsplateau waar zo'n zestal gletsjers samenkomt. Hiervandaan zouden we voor het eerst zicht krijgen op de imposante K2. Maar vandaag is er mist, veel wolken en sneeuw. Dus is het verstand op nul en blik op oneindig en doorbuffelen door de sneeuw en kou naar het basiskamp van de Broad Peak.

Als we de volgende dag wakker worden, vallen we met onze neus in de witte poedersneeuw. Onze adem stinkt: een strakblauwe lucht met maagdelijk witte, verse sneeuw zo ver we kunnen kijken. En daar is hij dan, de Koning van de Karakorum. Hij steekt hoog boven alle andere toppen uit, de K2. Deze aanblik laat niemand onberoerd. Wat een geweldenaar, wat een imposant gezicht. De omgeving van de K2 kreeg de naam *the throne room of the mountain gods*. En wij begrijpen heel goed waarom.

We lopen vanaf het Broad Peak-basiskamp over de Godwin Austen-gletsjer. We klimmen over de morenen, springen over gletsjerbeken en banen ons een weg tussen grotere rotsblokken door. In een mum van tijd arriveren we op de plek waar we het K2-basiskamp gaan opzetten. We zijn de eerste expeditie, dus kunnen we de beste plek uitzoeken op de beroemde morenestrif onder aan de hellingen van de K2.

Ergens in het midden werpen de dragers de lasten van hun

bezwete ruggen. Ze hebben hard gewerkt. En nu breekt voor deze sterke kerels het grote moment van voldoening aan: de uitbetaling. Er is van tevoren een vast honorarium afgesproken, maar er wordt stiekem van uitgegaan dat er een forse fooi betaald zal worden. In een grote kring maak ik bekend dat de dragers voor tien dagen betaald krijgen in plaats van de geleverde zeven dagen arbeid. Er gaat een luid applaus op. Als de dragers zijn betaald en het basiskamp hebben verlaten, daalt er een weldadige rust neer over het kamp. We kunnen beginnen met de bouw van ons 'thuis' voor de komende twee maanden.